

NØVN

Hjarnar Djurhuus

25.10.1932 – 5.10.2017

Havi kent hann, alt eg kann minnast. Foreldrini vóru Hjørdis og Hákun Djurhuus, hon ættað úr Tórshavn, hann úr Skúvoy. Hjarnar var elstur av 6 systkjum, triggir brøður og triggjar systrar. Nú er bara Tór-móður eftir.

Hjarnar var heilt lítil smádrongur, tá hann kom til Klaksvíkar við foreldrunum, Hákun hevði fingið lærarastarv her. Tey bygdu hús á Skúlatrøð, og har vaks Hjarnar upp. Áhugavert var at hoyra hann greiða frá uppvøkstrinum og ungdómstíð síni, ein fróur og ferðugur unglingi, luttók í øllum ítrótti. Gekk á fjall í óhøgliga Barmi hjá Sterka Jákupi. Var við at vinna meistaraskapið í fót bólti 1952, byrjanin til glæsiligu árinu hjá KÍ í 1950-árunum. Og við Hjarnari á odda, bleiv Føroya Shell hin allarfyrrsti sponsorur, tá føroyska landsliðið fór at taka lut í evropeiskum fót bólti. Onkuntíð nevndi hann, tá hann var við at vinna kappróðurin við Klaksvíkingi á ólavsoyku, 16 ár, tað var nakað heilt serligt, tá bleiv róð 2000 m frá Glyvursnesi inn á Vestaruvág. Hjarnar fór í smiðjulæru á Kl. Sleipustøð & Mek. Verkstað, gekk samstundis á Tekn.Skúla og seinni Maskinistiskúla. Jóhan í Grótinum var bæði smiðjumeistari og skúlastjóri, honum helt Hjarnar nógv av. Hóast smiðjulærslingur slapp hann kortini túrar við Kjølbrotrolarunum í lærutiðini, ikki bara til Skotlands í dokk, men eisini til fiskiskap, mynstraði sum kyndari. Eftir lærutiðina fór hann út at sigla, var nøkur ár á Oslo-rutuni hjá DFDS. Síðan fór hann at lesa verkfrøði, tók prógv sum maskinverkfrøðingur á Københavns Maskinteknikum og fekk starv hjá Skipaklassafelagnum Lloyds.

Men seinast í 1960-árunum kom hann heimaftur, bleiv stjóri í Shell, tá veteranurin, Conrad Joensen, legði frá sær. Tá komu vit rættiliga at kennast, blivu vinmenn, hóast aldursmunin, so ungdómligur hann var. Áðrenn hann tók við starvinum, fór hann gjøgnum fyrireikingartíð hjá Shell í Danmark. Sigast kann, at við Hjarnari byrjaði ein nýggj tíð hjá Shell í Føroyum, felagið bleiv sjónligari kring landið, og ikki longur ein minni ella lítil partur av øðrum fyrirkum. 8 meira “sjálvstøðugar” avgreiðslur blivu skipaðar kring landið við beinleiðis tilvísing til leiðsluna á Viðarnesi, við áherðslu á, at hesar ikki áttu at blandast saman við annað virksema hjá teim ymisku fyrirkunum. Anleggini blivu moderniserað, nýggj útgerð, nýggir bilar, seinni komu veruligar bensinstøðir, ístaðinfyri gamlar pumpur her og har. Onkrar oljugoymslur blivu niðurlagdar, nýggjar bygdar, og Shell útvegaði sær egnan tangabát, “Magn”. Hann var

við at stovna Reiðarafelagið fyrri Farmaskip, var formaður nøkur ár. Hjarnar var eldsálin, og tað kom Shell til góðar, at stjórin eisini var verkfrøðingur og kundi taka støðu til ymisk teknisk mál beinanvegin, og tey vóru mong, tí anleggini vóru gomul, og stóðu stundum í vegin fyrri aðrari útbygging á staðnum. Stóri kappingarneytin moderniseraði eisini, og verulig kapping bleiv, oljunýtslan vaks nógv, bæði á sjógv og landi hesi árinu. Marknaðarparturin hjá Shell vaks munandi. Hetta varð ein spennandi og lærurik tíð hjá okkum, sum starvaðust har. Í hansara tíð bleiv felagið skipað sum P/f Føroya Shell. Sum vera man hevði hann ofta ørindi til Klaksvíkar, og vit samskiftu ógvuliga væl, altíð greiður og blíður við okkum og tey, hann kom í samband við, og tey vóru mong. Næstan hvørt ár kom hann norður við “finum” gesti, stjóranum, við frú, í Danska Shell, ið ofta var hollendingur, - høvuðssætið hjá altjóða Shell er jú í Haag. Tá skuldu vit altíð til Viðareidis, Hotel Norð, har vit høvdu bílagt lomvigabringu. Tað dæmdi gestunum, samstundis sum Hjarnar greiddi teim frá fuglaveiðu. Norðoya høgu fjøll hug-

tóku gestirnar, teir, sum komu úr lágsetta Hollandi, sum partvís liggur lægri enn havið, og bergtiknir vórðu gestirnir, tá reysta og stolta Villingadalsfjall dagaði undan Leiti. Hjarnar fann sær konu hiðani norðaneftir, Malenu Clementsen, ættað av Syðradali. Tey giftust í 1955, og nøkur ár seinni fingur tey Katrin. Var Malena við norður, so var Katrin sjálvandi eisini, og hjá okkum yngri var stuttligt at egg-leiða, hvussu tey bæði hjúklaðu um hana, tey vóru jú ikki heilt ung foreldur til lítla smágentu. Hann var so góður við tær, sum bert ein góður maður og fegin pápi kann vera. Tey bygdu stásilig hús við Dalavegin í Tórshavn, sera hugnaligt var at koma inn á gólvið, har alt var so snøgt, bæði uttan- og innandura, har bókmentir og list settu dóm á. Malena doyði fyrri nøkrum árum síðan, tað var Hjarnari og Katrini svárt, men hann var glaður um, at dóttirin hevði funnið góðan mann, Tórð Patursson í Kirkjubø, sum við børnum teirra vórðu hansara eitt og alt. Tíðir broytast, undirritaði fór frá Shell, og nøkur ár seinni Hjarnar eisini. Men vinarlagið helt fram, og nú báðir vórðu einsamallir,

vóru betri stundir til prát og samveru. Hann kom norðureftir, var minsta høvi til tað, serliga síðan Norðoyatunnin kom. Altíð kom hann inn á gólvið. Óteljandi ferðir tosaðu vit í telefonini, ringdi ofta um niðurfaringartíð, og nú bleiv eg veruliga varugur við, hvussu ómetaliga nógv uppvøksturin í Klaksvík hevði at siga fyrri hann, - hann var framvegis klaksvíkingur! Mintist gamlar gøtur og gamlar vinir, fregnaðist, fregnaðist ella harmaðist. Nú hann var leysur og óbundin av øllum arbeiði, tosaði hann nógv um politikk. Møtti trúliga upp á landsfundi fólka-floksins eins og í Havnar Framburðsfelag. Kundi bera okkurt fram, talaði at, um hann helt tað vera neyðugt. Sum eldri vitandi klaksvíkingur bleiv hann nógv spurður, tá søga skuldi skrivast, so-leiðis varð, tá so frægir søgumenn sum Hans A. Sølvará, Óli Jacobsen og Árni Dahl skrivaðu bókur sínar: Kl.Søga, Kjølbroy og KÍ. Hann gleddi seg til Kl.Søgu III, har hann helt seg vita, at hitt ólukkuliga læknastríðið í 1950-árunum endiliga fór at verða lýst objektivt og frá báðum síðum. Hevði onkuntíð viðmerkingar um stríðið í Norðlýsinum ella aðra-

staðni, kundi vera bersøgin. Væl við aldur, læt hann seg velja inn í Umboðsráð Norðoya Sparikassa, møtti trúliga upp á fundinum. Fyri trimum árum síðan bað hann meg koma túr til Suðuroyar, so skuldu vit hugna okkum, hyggja okkum um, síggja stóra nýggja Pelagos-virknið, Salt í gerð v.m. Hetta bleiv ein sera góður dagur. Úti í Froðba skimaðist hann eftir einum ávísingum húsum, har hann einaferð hevði gist sum ungur KÍ-ari og notið blíðskap, segði mær, hvør familjan var. Hann fann húsini og fór inn at heilsa uppá. Kom glaður útaftur, hevði fingið gott prát við húsfolkini, sum vóru eftirkomarar teirra blíðu fólkinu á sinni. Eisini suðuri í Vági leitaði hann eftir einum húsum, haðani hann eisini hevði góð minni frá ungdómsárunum, men har búðu nú onnur fólk. Hetta sigur nakað um trúfesti. Men eitt kvøldið um ólavsoyku ringdi hann og segði, at nú mátti hann undir læknahond, skuldi á Ríkissjúkrahúsið, greiddi frá sjúkuni. Var tó skjótur aftur, lækarnir mæltu frá skurðviðgerð, við aldrinum í huga mátti hann royna at liva við brekinum, tó lítið læt hann við seg koma. So seint sum 22. september, møtti hann á hálvársfundi í Norðoya Sparikassa. Eg gav mær far um, at hann lítið práttaði, og við borðhaldið aftaná ikki var tann sami, sum hann plagdi. Hetta var seinastu ferð vit hittust, tó vit onkuntíð vóru í telefonini aftaná. Tað hoyrdist, at hann viknaði. Men so gjørdi brekið rættiliga vart við seg, bleiv í skundi innlagdur á Landssjúkrahúsið. Tað gekk skjótt, lívið fjaraði burtur, hann visti tað væl. Tíverri eydnaðist mær ikki at vitja hann, áðrenn hann slóknáði. Veikur segði hann síni kærni og teim, sum leitaðu til sjúkraløguna, farvæl, takkaði fyrri lívið. Henda vakra heystardagin, varð hann borin úr dómkirkjunni út í Havnardal og lagdur til hvíldar við liðina av Malenu, meðan fjøldin sang Eg skar mitt navn, henda sangin, sum sigur so ómetaliga nógv. Tá próstin hevði biðið Faðir Vár, endaði løtan við Boðar tú til allar tjóðir. Eitt vakurt og virðiligt farvæl. Eg sakni hann nógv, men størstur er saknurn hjá Katrin og familjunni. Góða Katrin, vit hugsa um tykkum. Við hesum fátæksligu orðum heilsa vit her norðuri Hjarnari, nú hann fór um handastu sýn. Verið friður um minnið um vinmannin, um heiðursfólkinu Malenu og Hjarnar Djurhuus.

Finn Kjølbroy